

DOMINIKÁNSKÁ REPUBLIKA A VELRYBY

FREEDOM ANEB CESTA ZA SVOBODOU

Na letošní sezonu jsem se rozhodl po šesti letech opustit Karibik a pokračovat po jeho severních ostrovech dál na západ. 14. února vyplouvám z Portorika a s velmi příznivým větrem plachtím 27 hodin na Dominikánskou republiku. Zde jsem byl již dvakrát a mám ji poměrně dobře procestovanou. Jenomže tentokrát se mi konečně podařilo sem připlout v období výskytu velryb.

Ráno se slunce opírá svojí silou do plachet a já se se slábnoucím větrem blížím do zátoky Samaná na severním pobřeží ostrova. Právě sem připlouvají každý rok kepor-kaci, aby se zde věnovali milostným hrám. Dálekohledem sleduji hladinu, zda budu mít konečně to štěstí a spatřím nějaké velryby. V dále pluje několik motorových lodí s turisty právě na pozorování velryb. Pomalu se k nim blížím, když na pravoboku v dále vyskočí obrovský kytovec a za ním hned druhý. Měním tedy kurz tímto směrem a stahuji plachty, abych mohl lépe manévrovat. Jenže když doplují na místo výskoku, po velrybách není ani stopa. Ty se posléze vynoří blízko místa, odkud jsem vyplul. Takže okamžitě pluji zpátky a vše se opakuje. Prostě si se mnou hrají na honěnou. Pluji tedy směrem k výletním lodím, ale i tam se situace opakuje. Jejich kapitáni sledují pozorně hladinu, a jakmile se někde vynoří velryba, okamžitě vyrazí tím směrem. Velryby se většinou chvilku zdržují na hladině a pak se opět zanoří. Takže pochopím, že s pomalou plachetnicí nemám šanci tyto pány oceánů honit.

Tentokrát se mi konečně podařilo sem připlout v období výskytu velryb.

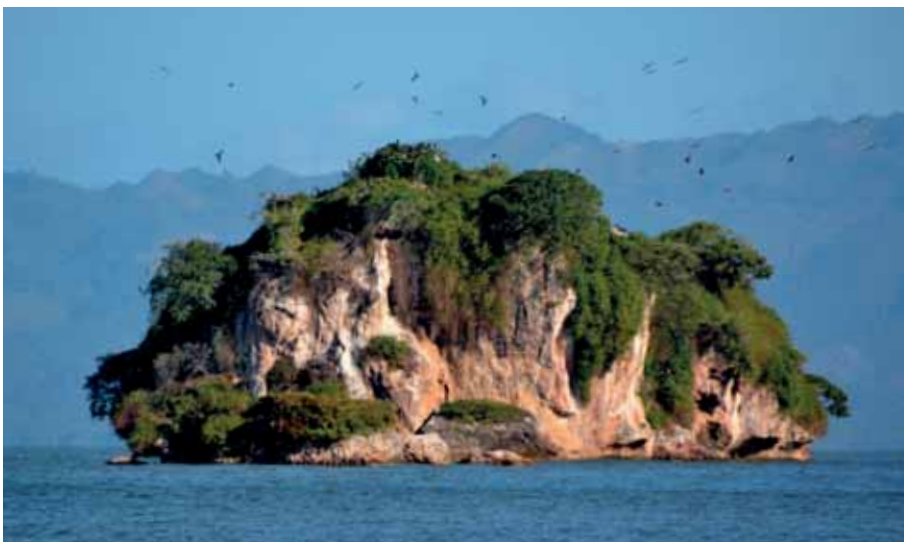

Fotografka Eva

Pokračuji tedy do přístavu města Santa Barbara, což je vlastně pouze trochu krytý záliv, a zde spustím kotvu. Odbavení je jednoduché, dojdu na imigrační, kde zaplatím 80 USD, a potom na správu přístavu, kde doplatím 30 USD za kotvení, které platí na 30 dnů po celé zátocě Samaná. Městečko je krásné, zasazené v zeleném údolí směrem k zálivu. Všude jsou vysoké kokosové palmy a Dominikánci se snaží vydělat na turistech. Nyní je právě zde díky velrybám hlavní sezona a oni si tedy potřebují vydělat na zbytek roku. Je zde několik agentur s velkými motoráky na pozorování velryb s jednotnou cenou 55 USD. Jsou opravdu vytížené a plné turistů. Já se však seznámím s Rubenem, který na ulici prodává tyto výlety pro malé lodě. Cenu usmlouvám na 35 USD a hned druhý den ráno mě Ruben veze do sousední vesnice. Zde je taková typická rybář-

Lodě plné turistů vyplouvají na pozorování velryb.

Los Haitises

ská vesnice, kde si rybáři přivydělávají na pozorování velryb. Nasedám do malé kocábky pro 10 pasažérů a vyplouváme na moře. Rybář, a tedy i kapitán Raul pozorně sleduje hladinu, kde je občas v dále vidět typický vodní gejzír při vynoření velryby. Potom se rozhodne vydat jedním směrem, kde zastavíme a čekáme. Po chvíli se nedaleko nás vynoří obrovský samec a za ním i samice s mládětem. Jsou od nás snad 200 metrů a Raul okamžitě na plný plyn natáčí kormidlo. Zastavíme asi 30 metrů od kytovců a všichni s otevřenou pusou sledujeme hladinu. Samec musí mít kolem 15 metrů a neustále se otáčí kolem samice a občas vystrčí nad hladinu svoji bílou ploutev, která je tak 4 metry dlouhá. Asi 10 minut sledujeme tuto nádheru, aby nám potom všichni tři ukázali svoje ocasy a opět zmizeli pod hladinu

Zátoka Samaná

Místní obchod

Pláž Rincon

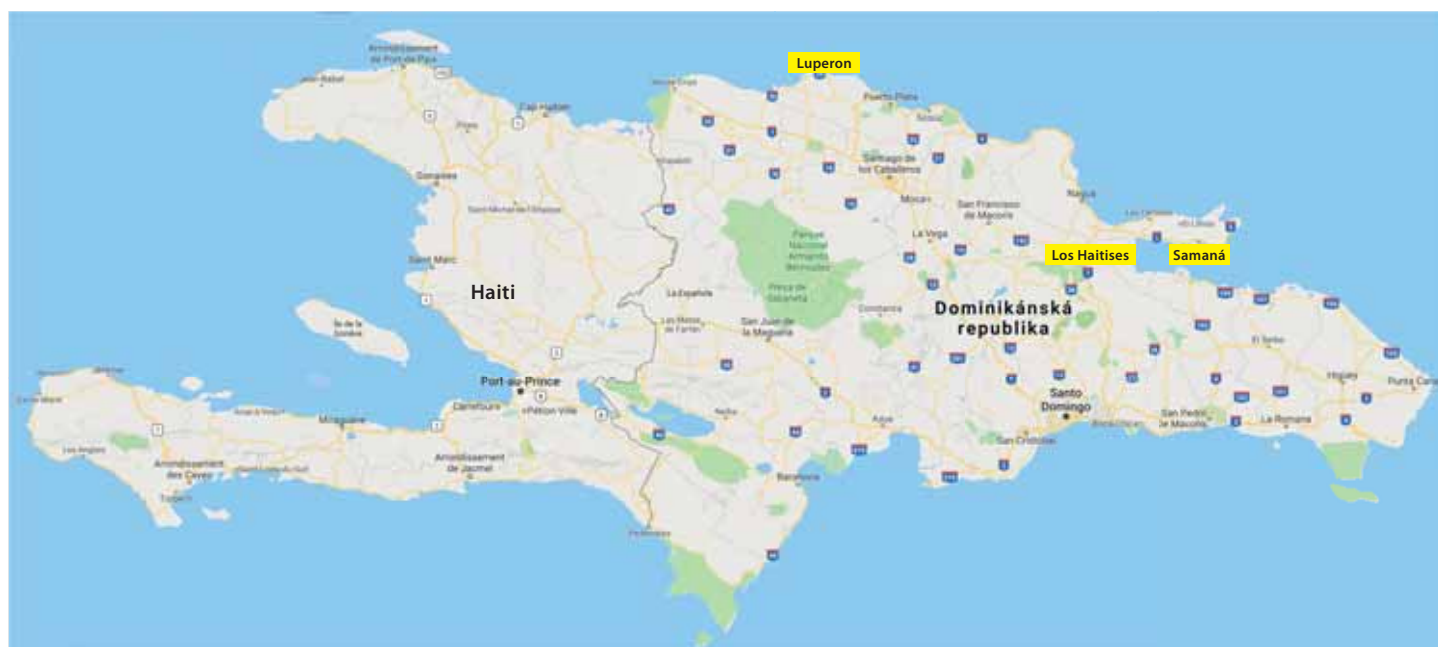
nou. Po chvíli přejedeme na další místo, kde je však již víc lodí, a tak se musí dodržovat určitá pravidla. Přiblížit se k velrybám mohou pouze dvě lodě na vzdálenost 50 metrů a ostatní musí čekat. Celkem jsme byli na moři 2 hodiny a byl jsem doslova nadšen tímto výletem.

Večer sedím v baru, popíjím piňakoládu a čtu si internet. „Ahoj já jsem Eva z Prahy, viděla jsem tě včera připlouvat s támhle tou českou lodí,“ ukazuje na SNĚHURKU v zátocce. Eva sem jezdí již 3 roky v tomto období a pracuje jako

dobrovolnice-fotografka velryb v jedné agentuře. Dvakrát denně vyplouvá na moře, fotografuje velryby a večer porovnává jejich charakteristické znaky jako hřbetní ploutve nebo hlavy. Existuje vědecká databáze, kde se shromažďují tyto informace a vše se potom vyhodnocuje. Vědci potom lépe poznají, kdy a kde která velryba je a poznávají tak jejich migrační plavby. Tito keporkaci tráví letní období v chladných severních vodách v okolí Newfoundlandu, Grónska a Islandu. Tam se vykrmí a v listopadu migrují do teplých mělkých vod, aby se

Řeka s mangrovy

zde pářili nebo rodili mláďata vzešlá z loňského roku. Mláďata se zde vykrmí mateřským mlékem a přibírají denně 50 kg na váze. Musí být dost silná, aby zvládla návrat na sever. V dubnu velryby opouštějí tyto vody. Je to úchvatné, jak příroda dokáže vše takto řídit, jak se tato krásná zvířata dokáží orientovat.

Eva mě pozvala druhý den na další výpravu s její agenturou, takže mám krásný bonus a opět jsem nadšený z krásných tvorů. Ale zátoka Samaná má ještě jednu krásnou lokalitu a tou je přírodní park Los Haitises. Ten leží na protější straně zátoky a je to po větru pouze 17 mil. Již z dálky mě upoutá tmavě zelený obrys kulatých skal. Pobřeží je zde velmi členité a porostlé divokou vegetací. Nikdo zde nežije a pouze občas propluje malá výletní loď s turisty. Zaplují do kryté zátoky, kterých jsou zde desítky a před nimi jsou kulaté skalnaté ostrůvky porostlé stromy. Hloubka je zde kolem 3 metrů, takže se může bezpečně proplouvat mezi ostrůvky blízko skal. Jedinou nevýhodou je zeleně zbarvená voda, takže není vidět na dno. Jinak si zde ale připadám jako v ráji.

V jedné zátoce je i jeskyně, kde jsou na stěnách kresby původních obyvatel ostrova z před kolumbovské doby. S dinghy si udělám výlet po řece plné mangrovů a jejich tvar je doslova jako v pralese. Tři dny si zde užívám naprosté samoty a úchvatné přírody. Pak se vrátím zpět do Santa Barbary

a ještě musím prozkoumat celý poloostrov Samaná. Na skútru dojezu na východní pobřeží do zátoky Rincon. Celou dobu jedu krásnou přírodou plnou kokosových palm a všech ostatních tropických druhů. V malých chudých vesničkách žijí všichni většinou zemědělstvím. Tato oblast je poměrně bohatá na vodu a Atlantik sem přináší déšť, což prospívá této krásné přírodě. A pláže jsou zde absolutně nejkrásnější. Bílý písek, palmy a hlavně klid. Zde totiž nejsou vybudované žádné luxusní obří rezorty, ale jenom pár malých hotýlků či penzionů. Není zde v blízkosti mezinárodní letiště, a proto sem přijíždějí spíše baťůžkáři a tuláci. Pro mě osobně je poloostrov Samaná nejkrásnější oblastí Dominikánské republiky.

Po dvou týdnech se musím odhlásit na pobřežní stráž a pokračuji dalších 120 mil kolem severního pobřeží až do zátoky Luperon. Zde kotví již více jachet a je to poměrně oblíbené a hlavně dobře chráněné jachtařské místo. Stojím zde zdarma na kotvě, ale je zde mnoho mooringových bójí za 10 USD i malá marina. Ve městě Luperon lze doplnit zásoby a hlavně ovoce je velmi levné. Každý den sním jeden ananas a mnoho banánů. Udělám si zde několik drobných oprav i navštívím zubaře a připravím se na další plavbu.

Text a foto Miroslav Račan
www.snehurka-yacht.cz

SNĚHURKA na Los Haitises